

Bram Vermeulen, Zoon

Mijn vader was aan de telefoon
Zijn stem klonk jonger dan ik dacht
Mijn keel belette mij het praten
Zo lang had ik hier op gewacht
Zo veel had ik nog te bepraten
Dat ik bij alles aan hem dacht
Voor altijd en voor eeuwig zoon
Mijn vader was aan de telefoon

Van hoe wij in de kamer zaten
Geluk was toen nog heel gewoon
Van alles waar het zijn me bracht
Het huis waar ik nu jaren woon
Mijn vader was aan de telefoon

Van kinderen al los gelaten
Hoe ik het ouder worden tracht
Zo veel had ik nog te bepraten
Zo lang had ik hier op gewacht

Nu hoor ik pas de milde toon
Waarmee hij vraagt hem nu te laten
Waarmee hij om mijn tranen lacht
De dood is heel gewoon
Mijn vader was aan de telefoon